

Krvácející květina

Anarchofeministické prohlášení

Black Rose Anarcho-feminists

září 2002

Obsah

Proč anarchismus? 3

Jsme nezávislý ženský kolektiv, který cítí, že anarchismus je logickým a konzistentním vyjádřením feminismu.

Věříme, že pouze žena může legitimně vyjádřit svůj vlastní útlak. Jedině žena, bez ohledu na své předchozí politické angažování, zná důkladně pouze svůj vlastní útlak a odtud plyne, že to, jakou formu nabude její osvobození, může a musí definovat ona.

Proč tolik žen odmítá "hnutí"? Říkáme, že chyba neleží v jednotlivých ženách, ale v samotné povaze hnutí. Politická hnutí, tak jak je známe, separovala naše politické aktivity od našich osobních snů o osvobození. Tak jsme nuceny opouštět svoje sny jako neuskutečnitelné, nebo opustit hnutí, protože příliš pevně věříme ve své sny. Jako skutečné anarchistky a feministky říkáme: sněte o nemožném a nikdy se nespokojte s ničím menším, než s přeměnou nemožného ve skutečnost.

V ženském osvobozovacím hnutí existují dvě principiální akční formy. Jednou z nich jsou malé, lokální, dobrovolně organizované sebeuvědomující skupiny, které se v tom lepším případě zabývají velmi významnou formou útlatku, útlakem na osobním stupni a v tom horším případě nikdy nepřekročí hranice terapeutické skupiny.

Druhým způsobem participace jsou větší byrokratické skupiny, které své aktivity soustředí kolem specifické politické linie a které věnují značné úsilí tomu, aby vyjádřily ženský útlak v rámci konkrétních programů týkajících se jednoho problému. Ženy v tomto typu skupin byly velmi často po určitý čas zapojeny do formálních levicových skupin, ale nemohly překonat jejich vnitřní sexismus. Nicméně poté co se postavily proti výše zmíněným názorům mužů levice, neakceptovaly platnost toho, co cítily jako pouhé "terapeutické skupiny" svých sester z předměstí; stále totiž setrvávají ve sféře muži založené marxisticko-leninské, trockistické, maoistické rétoriky a pokračují ve způsobu politické organizace využívané mužskými levicovými skupinami, proti kterým dříve bojovaly. Elitářství a centralismus staré mužské levice tak otrávil část ženského hnutí názorem, že politická sofistikovanost znamená "budovat" hnutí na jednobodových programech. Tím také naznačují, že "musíme být trpěliví, dokud uvědomění mas nedosáhne našeho stupně". Jak povýšenecké předpokládat, že utlačované osobě se musí říci, že je utlačována! Jak povýšenecké předpokládat, že její uvědomění poroste pouze pomalým posunem od jednoho problému ke druhému.

Odnepaměti byly levicové ženy důsledně zastrašovány, aby nebojovaly za své vlastní osvobození, tak se zastíral samozřejmý fakt, že všechny ženy jsou utlačovanou skupinou. Je nás však tolik a jsme tak rozptýlené, že jsme se mylně identifikovaly jako příslušnice určitých tříd na základě třídy "našich mužů" - našich otců, nebo manželů. Ženy levice se považovaly více za střední třídu, než za utlačované ženy a tak byly odváděny od svého vlastního boje jako boje primárního. Místo toho jsme se věnovaly boji za jiné utlačované lidi, tak jsme se odcizily svému vlastnímu závazku. I když mnoho lidí říká, že tento názor, který vznikl z pocitu viny bílých mužů střední třídy, už v ženském hnutí není, tak i dnes ženy v autonomních ženských hnutích hovoří o tom, že je nutné organizovat ženy z pracující třídy, aniž bychom organizovaly sebe samé - jako bychom tuto úroveň již překročily. To však neznamená (jestliže trváme především na svém osvobození), že své utlačované sestry milujeme méně; naopak cítíme, že nejlepší cestou jak být věrné všem osvobozeneckým bojům, je akceptovat a přímo se zabývat svým vlastním útlakem.

Proč anarchismus?

Nemyslíme si, že odmítnutí marxisticko-leninistické analýzy a strategie je politickým naivismem. Nevěříme, že je politickou naivitou podporovat názor, který říká, že "demokraticky centralizované" skupiny jsou naším předvojem. Povahou skupin, které se angažují v "budování" hnutí je: 1) zředit "extrémní" sny do "realistických" požadavků a 2) časem se stát nástrojem tyranie. Ne, děkujeme!

Proti marxisticko-leninské teorii a praxi se po celou moderní historii radikalismu stavěla jiná celistvá radikální tradice a tou je anarchismus - od Bakunina, Kropotkina, Sophie Perovské a Emmy Goldman

k Erricu Maltestovi a Murrayi Bukchinovi. Pro většinu radikálů je tradicí méně známou, protože byla důsledně dezinterpretována vysoce organizovanými státními a marxisticko-leninskými organizacemi.

Anarchismus není synonymem pro neodpovědnost a chaos. Ve skutečnosti nabízí smysluplné alternativy zastaralým organizačním a politickým praktikám zbytku levice. Základní formou anarchistického organizování je malá skupina, dobrovolně organizovaná a udržovaná, která pracuje na definování útlaku svých členů a také na definování formy, kterou by jejich boj za osvobození měl nabýt.

Organizování žen v Nové levici a v marxistické levici je považováno za shromažďování oddílů pro revoluci. Ale my prohlašujeme, že každá žena, která se přidá k boji je Revolucí. MY JSME REVOLUCÍ!

Musíme se naučit jednat impulsivně, zbavit se zákazů, které na nás a naše chování uvaluje společnost. "Hnutí" je pro mnoho z nás věcí, která nás odcizuje od sebe samých. Musíme o sobě přestat přemýšlet jako o členkách hnutí a začít o sobě uvažovat jako o individuálních kooperujících revolucionářkách. Dvě, tři, pět, nebo deset takových individuálních revolucionářek, které se navzájem znají a důvěřují si, je schopno jednat revolučně a vytvářet svou vlastní politiku. Jako členky afinitní skupiny bez vedení se každá z nás podílí na moci rovným dílem, a to anuluje hierarchickou funkci moci. PRYČ S VŮDCOVSTVÍM! Tak nebudeme ztraceny v hnutí, kde směr určuje vedení - jsme svým vlastním hnutím, my určujeme jeho cesty. Odmítáme nechat se režirovat, nechat za sebe mluvit a nakonec se nechat uklidnit.

Nevěříme, že štěpení ženského hnutí znamená konec veškeré revoluční účinnosti. Ne! Ženská duše je příliš velká na to, aby byla vedena a manipulována "hnutím". Malé skupiny, které jednájí podle svého a které se sami rozhodují, jsou logickým vyjádřením revolučních žen. Toto samozřejmě nevyklučuje spolupráci různých skupin na různých projektech a konferencích.

Protože chceme komunikovat i s ostatními ženami, jsme organizovány jako autonomní kolektiv v Cambridžském ženském centru (Women's Centre in Cambridge) - Mass. Toto ženské centrum funguje jako federace, ne jako politiku vytvářející skupina. Je centrem pro různé ženské skupiny. Jakmile pocítíme, že je to potřeba, budeme psát další podobná prohlášení. Těšíme se na Vaše reakce!

VŠECHNU MOC PŘEDSTAVIVOSTI!

Red Rosia and Black Maria - Black Rose Anarcho-feminists

Poznámky k textu:

Anarchofeministický manifest napsaly Chicago Anarcho-Feminists. Krvácející květinu napsaly Red Rosia a Black Maria z Black Rose Anarcho-Feminists. V roce 1971 byly k dosažení v The Women's Centre, 46 Pleasant Street, Cambridge Mass.

Oba manifesty poprvé vyšly v Siren - A Journal of Anarcho-Feminism, Vol 1 No 1 (už nevychází) publikovaném v Chicagu.

Seattle section of the Social Revolutionary Anarchist Federation and the Revolutionary Anarchist Print Fund (c/o 4736 University Way NE, Seattle, Wn 98105) vydaly tyto manifesty jako brožuru.

Zdroj:

Quiet Rumours - an anarcho-feminist anthology, London: Dark Star.

Tento sborník najdete v Archivu anarchofeministických materiálů Feministické skupiny 8. března.

Black Rose Anarcho-feminists
Krvácející květina
Anarchofeministické prohlášení
září 2002

Získáno 17. 3. 2023 z <https://fs8brezna.ecn.cz/files/pc3krvacejicikvetina.html>
Překlad: Linda; Původně vyšlo v časopise Přímá cesta 3

anarchistickaknihovna.org